

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 412/2020
18.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролјуба Томића, Јасмине Васовић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Војислава Петровића, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Војислава Петровића, адвоката Анђелка Лежајића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 19К.бр.678/19 од 20.09.2019.године и Апелационог суда у Београду Кж1 1114/19 од 05.12.2019.године, у седници већа одржаној дана 18.06.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Војислава Петровића, адвоката Анђелка Лежајића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 19К.бр.678/19 од 20.09.2019.године и Апелационог суда у Београду Кж1 1114/19 од 05.12.2019.године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2). Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 19К.бр.678/19 од 20.09.2019.године окривљени Војислав Петровић оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико наведена новчану казну не плати у одређеном року иста ће бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен 1 дан казне затвора. Одлучено је о имовинскоправном захтеву оштећене, као и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1114/19 од 05.12.2019.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Првог основног суда у Београду 19К.бр.678/19 од 20.09.2019.године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Војислава Петровића, адвокат Анђелко Лежајић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 2), члана 437. став 1. ЗКП као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Војислава Петровића, адвокат Анђелко Лежајић, истиче да одредбом члана 208. став 1. КЗ („Службени гласник РС“ бр. 85/2005 ... 107/2005) који је био на снази у периоду од 2006.године до 2009.године и који се имао као најблажи применити у конкретном случају, имајући у виду да се окривљеном Војиславу Петровићу као време извршења кривичног дела из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ ставља период од 03.04.2007.године па до 25.10.2011.године, није било прописано кумулативно изрицање затворске и новчане казне. Следствено томе, по ставу одбране, у смислу члана 5. КЗ, напред наведени закон би се требало применити као најблажи за учиниоца, те да је суд тиме што је окривљеног Војислава Петровића осудио и на затворску и на новчану казну, повредио закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, на штету окривљеног.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, изреком правноснажне првостепене пресуде окривљеном је стављено да је у временском периоду од 03.04.2007.године до 25.10.2011.године извршио кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ. С тим у вези, мора се имати у виду природа овог кривичног дела, односно да се ради о кривичном делу које је по својој природи трајно кривично дело, те да је реч о једном континуираном стању у коме се налази пасивни субјект, овде оштећена АА, услед радњи које предузима овде окривљени Војислав Петровић према наведеној оштећеној и које радње је предузимао у једном дужем временском периоду, а последњи пут 25.10.2011.године. Поред изнетог, када је у питању трајно кривично дело, као што је у конкретном случају, јер је окривљени у наведеном временском периоду прикривањем чињеница довео у заблуду оштећену АА да му на штету своје имовине исплати новчани износ од 5.887.927,84 динара, да би након тога у намери да задржи износ новца који му је исплатила оштећена АА исту одржавао у заблуди лажним приказивањем чињеница да ће проблем са дуплом продајом стана решити са њом,

дана 25.10.2011.године закључио уговор о размени непокретности, а све на начин ближе опредељен у изреци. Како је дакле, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају правилно примењен кривични закон који је важио у време извршења кривичног дела (25.10.2011.године), односно применио одредбу члана 208. став 4. КЗ („Службени гласник РС“ бр. 72/09 од 03.09.2009.године), којом је прописано да, ако је делом из става 1. и 2. члана 208. прибављена имовинска корист или нанета штета у износу који прелази 1.500.000,00 динара учинилац ће се казнити затвором од 2 до 10 година и новчаном казном.

Сходно изнетом, по оцени Врховног касационог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Војислава Петровића указује на погрешну примену закона, односно повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

У преосталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Војислава Петровића је одбачен, а ово из следећих разлога:

У уводу захтева бранилац као разлог подношења захтева наводи повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које повреде је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном преко бранилаца. Међутим, у образложењу захтева бранилац ниједном речју не наводи у чему се ова повреда закона огледа, те по оцени овога суда захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева опредељење о којој тачно повреди закона је реч и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога, захтев у овом делу нема законом прописан садржај.

У преосталом делу захтева, бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, наводећи да већину писаних доказа првостепени суд уопште не интерпретира нити цени, нити наводи које битне чињенице је утврђивао, да се бави само уговорима који су закључени са АА и ББ, док сви остали писани докази остају ван домашаја и оцене првостепеног суда, да исказе испитаних сведока интерпретира и цени крајње селективно, те износи сопствени закључак да окривљени Војислав Петровић не може да сноси одговорност што право својине није формално уписано у катастар непокретности, а искључиво из техничких разлога, јер је било проблема са техничким пријемом зграде, а што нема никакве везе са радњама које се окривљеном стављају на терет.

Поред тога, у захтеву бранилац нумерише и повреду закона из члана 437. тачка 1) ЗКП, као и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Међутим, како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреде закона из члана 437. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд у наведеном делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Војислава Петровића оценио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, те на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**